

Betragter man dernæst det tredje Ministerium, Indenrigsministeriet, da finde vi, at man hverken har Navn eller noget almindeligt Udtryk for Sager, som have hørt under dette Ministerium, men vi finde en Deel sonderrevne Lemmer, fastede rundomkring, og det i en saadan Smaalighed, at man ikke engang har glemt at anføre det stakkels Fattigvæsen, og man kunde jo dog med Hensyn dertil vide, at det dog ikke skulde henlægges under Fællesforfatningen, eller at Regjeringen vilde tage det fra os, saa at det havde visselig ikke været nødvendigt at opføre det under de særlige Anliggender. Uden videre at indlade mig paa det meget slibrige Gebeet, der her ligger for, hvor der er omtalt Dele, deels af Finantsministeriet og deels af Indenrigsministeriet, saasom Veivæsenet og Jernbanesager, skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at vi allerede idag have hørt den ærede Indenrigsminister udtrykke sig meget tvivlsomt, dersom det skulde skee, at Regjeringen indgik en Contract med Hr. Peto om en Jernbane i Sylland, paa de Vilkaar, at Staten skulde deeltage med $\frac{1}{3}$ Deel af Omkostningerne imod at have Prioritet i Banen — han ansaae det, siger jeg, for meget tvivlsomt, hvad Finantsministeren vilde sige dertil, enten paa Monarchiets Vegne eller paa Kongerigets særegne Vegne. Der kunde altsaa paa den Maade komme det meget slemme Spørgsmaal om, hvorvidt vi havde vundet Noget ved at faae Jernbanesagerne opførte, som et særligt Anliggende, og man kom maaffee til den Mening, at man derved var kommen i en slem Knibe.

Jeg skal nu ikke indlade mig videre paa Finants- og Pengewæsenet, som jeg kun forstaaer mig meget lidt paa, men jeg troer dog at burde anmærke, at der her er sagt, at der til de særlige Anliggender skal høre ikke alene Beskaffning af de faste Eiendomme, som af Ministeriet var foreslaaet, men ogsaa af Formue, Indtægt og Næring. Man skulde altsaa troe, at Grundloven fremdeles skulde blive ved at gjælde i denne Retning, og at Regjeringens Myndighed i denne Henseende skulde bestaae i at bestemme Beløbet af de faste directe Skatter, efterat saa at sige alle de indirecte Skatter og Indtægter vare gaaede over til Fællesanliggender; men vi vide jo, og det maae vi vel lægge Mærke til, at det længer hen i en anden Paragraph hedder, at Kongerigets Andeel af det Beløb, hvormed Fælles-Udgifterne maatte komme til at overstige Fælles-Indtægterne, de $\frac{2}{5}$, skal, naar de ikke strax udredes, tages forlods af Kongerigets særlige Indtægter, altsaa naar de fælles Udgifter overstige de fælles Indtægter, saa skulde, naar vi ikke strax komme med Pengene dertil, en saadan Sum tages forlods ud af Kongerigets særlige Indtægter, for at dække en saadan Underbalance, hvor stor den saa end maatte blive; men deraf følger jo dog aabenbart, at isaafald havde Rigsdagen kun Skatteudskrivningspligt og slet ingen Skattebevillingsret, thi naar de bevilgede Skatter vare brugte til at fylde Hullerne i Fælles-Kassen, da var Rigsdagen jo nødt til at udskrive nye Skatter til Kongerigets særlige Behov.